

Oslavy devátistého výročí města Telče

Děkujeme městu Telč za podporu našeho festivalu, velký dík Státnímu zámku Telč za krásné prostředí a hlavně děkujeme našim návštěvníkům, že nás mají rádi.

ZPRAVODAJ 20/99 - Během roku velmi nepravidelný, zato o Prázdninách v Telči každodenní... Jeho stránky jsou číslvány a po vložení do desek u nás zakoupených, vytvoří skromnou připomínku toho, že se máme. Redakce: Tuřín, Eda, Zuzka, Ondra; medved@jitel.cz, http://webhouse.cz/telc_folk

připravováno
s radostí
♥ a láskou ♥

neděle

Prázdniny v Telči

Z P R A V O D A J

letos dvacátý

výročí

15.8.99

Prázdniny v Telči totiž nejsou festival, ale způsob života!

Tak už to máme za sebou. Prázdniny v Telči končí, a já mám v hlavě podivuhodnou směsku vyčerpání a takového zvláštního pocitu štěstí, protože se nám to letos zase docela povedlo. Pomalu mi z hlavy odcházejí všelijaké prudy, a zůstávají jenom takové neuvěřitelné zážitky, jako západ Slunce, noční hrátky na náměstí, koncerty na zámku, divadla, setkání s nádhernými lidmi ...

A ještě ke fšemu slaví Telč zrovna dneska svoje narozeniny. Zachariáš je spokojen se stavem svého oblíbeného městečka, přečtež je náměstí plné lidí, kteří naslouchají Telečské dechovce. V redakci Zpravodaje hraje Vltava a přímo vedle mně sedí Eda, který by radši pustil Taxmeny nebo Žalmana (v okamžiku, kdy jsem tohle napsal, Eda prohlásil: „Je mi to jedno, Vltava jako Labe“).

No, už tady radši nebudu moc plkat, vlastně jsem chtěl napsat jenom to, že jsme moc rádi, že jste nás četli. Díky !:-)

Ahoj Tuřín

Nocturna:

Českomoravská hudební společnost

náměstí

Nadoraz

náměstí

Zítřka na zámku:

Noční klid

Zítřka na kocourech:

Konečně ticho

Hvězdy zářily

Co dodat, než: Super! Bomba! Nářez! Neskutečné! Včerejší koncert na zámku byl něčím, čemu se říká balzám na duši. Skupina P.O.L. nás celkem dobře navnadila svými písněmi, z nichž některé nám byly velmi povědomé z předchozích vystoupení této skupiny. Během účinkování této kapely rozdali pořadatelé mezi diváky papírové koule. Po přidavcích nastoupili Nezmaři. Začali vokálem, který zazpívali jenom Šárka a Pavlína zcela bez doprovodu. Po skončení písně jsme na Nezmary naházeli všechny rozdané koule. Samozřejmě, že si to nenechali líbit, a tak nám některé vrátili i s bonusem, tj. svými průpovídkami. Pokračovali hity, které všichni znali a které každého zahrály u srdíčka. Když byla ta pravá atmosféra, přednesl Pavel Zajíc svou řeč o Miki Ryvolovi, kterou ho bezvadně uvedl (prakticky z něj udělal druhého Cimrmana). Když se s námi Miki pozdravil, začal Poslední mlí, kterou si s ním zazpíval ne jeden návštěvník. Když se to tak vezme, znali jsme téměř všechny skladby, které nám zahrál. Po spoustě těchto nyní již lidovek se Pavlína Jíšová poprvé v životě na scéně osamostatnila. Zazpívala nám a sama se doprovodila na kytaru. Pak již Nezmaři zahráli několik málo písní a s Mikim Bednu od whisky. Na závěr předvedli tři songy, které si s nimi zazpívalo celé publikum. Eda

Ulrychovi a Javory - veliké výročí

Sourozenci letos dělají koncertní šňůru, na počest stopětiletí, které jsou v součtu na tomto světě. Petr Ulrych se narodil 21. února 1944 v Hradci Králové. Hudební nadání mají Ulrychovi v rodě, jelikož jejich otec byl pěvcem vážné hudby (kritika si jej cenila jako janáčkovského interpreta). Po mnoha změnách otcova angažmá se nakonec rodina usadila v Brně, kde oba sourozenci stále žijí. Otec, jenž věděl, jak těžký je muzikantský život, své potomky rozhodně nenutil, aby se muzikou živili, i když oba chodili na hodiny klavíru. Hana Ulrychová slaví své narozeniny 31. března a pochází z Liberce. Mimo příležitosti

105 let slaví Ulrychovi své pětatřicetileté společné účinkování. V roce '64 vzniká skupina Vulkán a po několikaletém účinkování z ní přecházejí do Atlantis. Po těchto rockových začátcích se Petr Ulrych začíná věnovat folkloru, hlavně tomu východnímu. V roce 1974 se objevuje, dnes opět populární, hit Nikola Šuhaj, loupežník. Krátce poté si sestavuje vlastní kapelu - Javory. V tehdejší sestavě je možné najít například Jiřího Pavlicu. V nynějších Javorech si mimo sourozenců Ulrychových poslechneme Katku a Dalibora Štruncovy, Petra Surého a Josefa Ondrůje.

Eda

Divadlo Continuo

V podloubí u lidušky jsme potkali Pavla (Paolo Kretino) z Divadla Continuo. Tož proč bychom mu nepoložili několik otázek. (Docela by mě zajímalo, proč se otázka nemůže posadit, nebo postavit ...).

Tentokrát jste sem zavítali s představením Křídla ryb, mohl bys jej nějak charakterizovat?

Co chceš slyšet?

Vo co 'de?

Tys to neviděl?

Neviděl.

No jo, no tak, je to taková, oproti Cirkusu Vitae, který jsme tu hráli před čtrnácti dny, tak je to věc daleko komornější, do uzavřenějšího prostoru, proto jsme hráli tady ve dvore lidušky a je to v postatě koláž, je to koláž příběhů lidí, kteří se sejdou v čekárně v lodním přístavu a vzpomínají, odehrávají se jim tam jejich vzpomínky, někteří spí, promítají se jim do toho jejich sny, tužby. Je to v podstatě, jak už jsem říkal, taková montáž několika příběhů, který se vzájemně prolínají.

Je to už nějaký klasický divadlo, nebo je to opět show, chodíte na chůdách ?

Ne, ne, ne, ani show ani klasický divadlo, na chůdách se chodí teda, ale je to ... no, nevím, ... to je úkol pro někoho jiného, aby to zařadil, označil a nazval, pro nás je to pohybová záležitost, pocitová, emocionální, výtvarná, obrazivá, není to klasický příběh, určitě ne, textu je tam minimálně, tak.

Maj diváci možnost vidět Křídla ryb ještě někde jinde?

Maj, maj, maj možnost vidět na Rožmberku v jižních Čechách u Českého Krumlova, kde hrajem od zítřka tři dny, potom nevím, pak hrajeme v Havlíčkově Brodě, tam hrajeme jenom průvod, a ke konci měsíce v Brně, v Koprivnici už Cirkus Vitae.

Dnešní zpravodaj je takovej bilanční, nechtěl bys něco vzkázat?

No, že se nám tu hrálo krásně, letos už potřetí, už třetí rok jsme tady, hráli jsme tu sedm představení, je to takový, že se sem vždycky strašně rádi vracíme, protože je tu výborná nálada, atmosféra, lidi, to město žije v noci, takže všem přeju, hlavně organizátorům, ať jim město dále přeje, sponzoři pomáhají a ať to udržíte.

Tuřín

Schlüsselbund trio

Mladí a neklidní. Žáci jedné milé české učitelky, která sice bydlí nedaleko odtud, ale celý rok (s výjimkou prázdnin) tráví v Německu, kde se věnuje mladým lidem hudbou posedlým. Pověděla jednoho dne svým studentům o tom, co se tu počátkem srpna pravidelně udává..., a ejhle! Odpovědí jí byl živý zájem, zdvižené obočí a jiskra v oku. Trio Schlüsselbund projevilo okamžitě přání zúčastnit se této báječné taškařice, setkání lidí jedné krve – Prázdnin v Telči. Světu se uvedli před dvěma roky vítězstvím v prestižní soutěži Deutscher Folkförderpreis a od té doby křivka grafu jejich úspěšnosti stále stoupá. Trojice Gunther Frick (nyckelharpa), Dietmar Frick (bratr, ovládá kytaru a malou keltskou harfu) a Georg Hunkel (africký bubec djembe a baskytara) objíždí rozličné mezinárodní festivaly, z nichž nejvyzývanější je ve Švédsku (odkud pochází stěžejní nástroj uskupení - bizarní nyckelharpa). Skladby inspirované zejména etnickou muzikou ze Skandinávie, ovlivněné ale i hudbou klasickou a jazzem píše téměř výhradně Gunther, hoši ale produkují (jak kradu dále ze článku J. Plocka z posledního čísla F&C...) takové muzicírování bez hranic...

Zuzka

